

ESTONA DE SANT FELIU

Escolto lleu soroll metal·lic:
vaixells surants que quincineixen,
sento fressa de fulles seques:
vent suau d'hivern que bufa entre arbres.
Fluixa veu llunyana de gavines
forma un fi bell cor natural
i serena mar arrissada
afluixa engrunes de llum de Sol
amb notes pausades al marge...

—Cel i mar blaus
s'estiren fins l'horitzó
mentre el granit
resta al meu racó—

Unes campanades ben blanques
minven, a moments, amansides:
fi d'una altra hora més i
d'una música melànica
que em féu sorgir nous sentiments
oblidant tristos esdeveniments.

Aleshores,
les gavines criden,
el vent s'agita,
el mar s'irrita,
fa fred,
sents ?

El concert ara torna estrident,
motos i cotxes ho fan malbé
és hora de treballar.

—Cel i mar blaus es deixen en pau
mentre el granit
el petja un ensopit...—

31 Març 1984

EL CAU
CULTURAL

A l'anterior butlletí els hi oferí una petita mostra de creativitat literària humorística —que espero qua hagi anat de gust, si més no que hagi arribat al païdor...— i aquest mes, per acabar d'enllaçar el passat Sant Jordi, he lliurat a l'Associació Recreativa i Cultural Guixolencs dos poemes costaners, un sobre Sant Feliu el qual sortí publicat al setmanari Àncora n.º 1941 de l'any 1985 i l'altre sobre un mar de S'Agarò de versos llargs.

MAR FEROTGE

Les ones violentes esclaten rabioses als blocs de pedra escampats,
la roca es queixa i esquitxa de tants cops forts de xocs d'onada que rep,
l'espuma lletosa salvatge retronny entre els vells esculls gastats
i sa fressa arrissada grata irritant els sòlids que es trenquen i moren de fred.

22 Febrer 1986
CATALLUNA